

I

GÖLGELER

Tüm gücümle denememe rağmen gölgem hareket etmedi.

Yine denedim. İnatçı gölge hâlâ kıvıldamıyordu. Gözümü kapayıp – anlamsız bir hareketti çünkü üç yıldan beri gözlerimle değil altıncı hissimle görüyordum– elimden geldiğince yoğunlaşmaya, yalnızca gölgemi algılamaya çalıştım. Böyle güneşli bir yaz gününde bunu başarmak kolay değildi ama yine de önümdeki görevden daha kolay görünüyordu.

Tamam bakalım. Zihnimi bulandıran şeyleri zihnimden uzaklaştırdım; dağların arasındaki bu çayırdaki otların hırsırtısını ve yakınlardaki derenin şırıltısını işitmemeye çalıştım. Nane, lavanta veya beni neredeyse aksırtacak kadar kuvvetli tere kokularını da almayacaktım. Üzerinde oturduğum sarı yosunlarla kaplı kaya; Varigal dağlarının yazın bile karla kaplı tepeleri de burada değildi. Eski dostum,

dev Shim'i evinin çok yakınlarındaki bu tepelerde görüp göremeyeceğimi de merak etmiyordum zaten. Hepsinden zoru ise Hallia'yı düşünmemektir.

Yalnızca gölgem.

Gölgenin dış hatlarını alttan başlayarak otların üzerine çizdim. Kayanın üzerine sağlamca bastığım, deri bağcıkları sallanan botlarım. Sonra bacaklarım, kalçam ve dalgalanan giysim sayesinde olduğundan daha az sıska görünen göğsüm. Bir yanımda deri çantam, diğer yanımda kılıcım. Elimi belime koyduğum için bükülmüş kollarım ve burunumun son aylarda ne yazık ki giderek aşağı inen ucunu vurgulayabilmek için yana çevirdiğim başım. Artık burundan çok gagaya benziyordu ve bana adımları veren atmacıyı hatırlatıyordu. Sonra gölgemden bile daha siyah ve asi saçları. Kendi kendime homurdandım.

Kımılda, diye zihnimden sessizce komut verdim, bu sırada bedenimi hareket ettirmiyordum.

Yanıt yok.

Tüm zihnimle gölgenin sağ koluna odaklanarak *kalk*, dedim içimden.

Yine yanıt yok.

Tekrar homurdandım. Sabahtan beri gölgeyi kendimden bağımsız bir şekilde hareket ettirmeye çalışıyordum. Kim demiş gölgeye zihinle hükmetmek yalnızca en yaşlı ve tecrübeli büyücülere, gerçek büyücülere has bir yetenektir diye? Asla sabırlı biri olmamıştım.

Yavaşça derin bir nefes aldım. *Kalk. Kalk, dedim.*

Uzun bir süre bitkin bir hâlde gölgeme baktım. Sonra... Bir şeyler oynamaya başladı. Yavaş ama çok yavaşça gölge-

nin dış hatları titriyordu. Omuzlarının kenarı bulanıklaştı ve kolları o kadar şiddetli bir şekilde sallanmaya başladı ki olduğundan büyük görünüyordu.

Daha iyi. Çok daha iyi. Kimildamamak için büyük çaba harcıyor, şakaklarımdan süzülen ter damllarını bile silmiyordum. *Şimdi, sağ kol. Kalk.*

Gölgenin kolu sert bir hareketle düzleşti ve başın üzerine kadar kalktı. İçimi bir coşku kaplamasına rağmen kendi bedenimi kimildata mıyordum. Heyecan, keşif ve güçlerimin gelişmesinden duyduğum gururla karışık bir histi bu. Sonunda başarmıştım! Gölgame zihnimle hükmedebilmiştim! Hallia'ya göstermek için sabırsızlanıyordum.

Mutluluktan havalara uçacak gibi hissetsem de kimildamadan durdum. Hislerim bir tek iyice sırtmaya başlamamdan anlaşılabilirirdi. Kolunu hâlâ kaldırmış hâlde tutan gölgeme bakınca başarım iyice içime sindi. Daha on beş yaşındaydım ama gölgeme zihnimle hükmedebiliyor-

Sol kol mu? İçim daraldı. Sol kolun değil sağ kolun kalkması gerekiyordu! Homurdanarak tepinip elimi kolumu sallayınca büyü bozuldu ve gölgem de doğal olarak benimle aynı hareketleri yapmaya başladı ama daha çok dalga geçiyor gibi bir hâli vardı.

"Seni ahmak gölge! Bana karşı gelmek neymiş, gösteririm sana!"

"Ne zaman gösterecekmışsin?" diye sordu çınlayan bir ses arkamdan.

Arkama döndüğümde karşımda Hallia'yı gördüm. Dişi bir geyik gibi hafif adımlarla yürüdüğünde yaz otlarından bile narin görünüyordu. Yine de sürekli tetikte olduğunu

ve bir tehdit algıladığında geyik biçimine bürünerek koşaacağını biliyordum. Gün ışığı örgü yaptığı kestane rengi saçlarına vuruyor, bana dalga geçer gibi bakarken kocaman kahverengi gözlerinin içi gülüyordu. "Sen de pek çok şeye karşı geldin hatırladığım kadarıyla."

"Gölgeme diyorum, kendime değil!"

İçi gülen gözlerine muzır bir ifade yerleşti. "Geyik nereye giderse gölgesi de peşinden gelir."

"A-ama..." Kekeleyince yanaklarımı ateş bastı. "Niye şimdi çıkıp geldin ki? Tam her şeyi berbat ettiğim anda?"

Uzun çenesini sıvazladı. "Beni etkilemeye çalıştığını söyleyebilir miyiz o hâlde?"

"Hiç de değil." Yumruklarımı sıktım ve gölgeme salladım. Onun da bana aynı hareketi yapması beni daha da öfkeliyordu. "Salak gölge! Ona yapması gerekeni yaptırmaya çalışıyorum, hepsi bu."

Hallia elbisesi kadar koyu mor bir çiçeğin filizlerini incelemek için eğildi. "Ben de senin biraz alçak gönüllü olmanı istiyorum." Çiçeği kokladı. "Bu genelde Ria'nın sorumluluğunda ama o kanyon kartallarının dilini öğrenmeye gittiği için--"

"Giderken atımı da alıp götürdüğün için," diye homurdandım tutulmuş omuzlarımı ovalayarak.

"Doğru." Bana baktı ve dudaklarından ziyade gözleriyle gülümsedi. "Ne de olsa geyik gibi koşamıyor."

Ağzından çıkan kelimelerdeki, sesinin tonundaki, gülümsemesindeki bir şeyler öfkemi sabah sisi gibi anında yok ediyordu. Omuzlarım bile gevşemişti. Neden, bilmiyordum. Birden bana gösterdiği, geyiğe dönüşmenin

sırlarını hatırladım. Onun yanında ayaklarım yerine toynaklarım, iki bacağım yerine dört bacağımla geyik gibi koştuğum, görme ve koklama duyularımın keskinleştiği ve yalnızca kulaklarımla değil kemiklerimle işittiğim anlarda yaşadığım hazzı hiçbir şeye değişmezdim.

“Eee... şimdi şöyle...” diye geveledim. “Güzel, galiba. Burada olmak. Seninle, yani. Yani... eee, sadece seninle.”

Birden utanarak dişi geyiğe benzer gözlerini benden kacırdı.

Cesaretleterek kayadan aşağı indim. “Bugünlerde, yani haftalardır, beraber geziyoruz ama pek yalnız kalamadık.” Çekinerek eline uzandım. “Ya geyik insanlardan biri oldu etrafımızda ya da eski bir dost, hep—”

Birden çekti elini. “Demek sana gösterdiklerim hoşuna gitmedi, öyle mi?”

“Hayır. Yani, evet. Öyle değil demek istediğim için hayır dedim. Ne diyorum ben ya? Burada olmaktan, halkının yaylalarını görmekten çok mutluyum, biliyorsun bunu. Yükseklerdeki çayırlar, doğum yapılan kovuklar, ağaçların arasındaki gizli patikalar. Ama en güzeli...”

Duraksayınca başını dikti. “Evet?”

Ona baktığımda bir an göz göze gelince söylemek istediğimi unutuvermişim.

“Evet?” dedi tatlı diliyle. “Söyle bana, genç atmaca.”

“Eee, şey... hay aksi şeytan, bilmiyorum!” Alnımı kırıştırdım. “Bazen ihtiyar Cairpré’yi o kadar kıskanıyorum ki... Hemen bir şiir okuyuveriyor.”

Belli belirsiz sırttı. “Artık daha çok annene aşk şiirleri okuyor.”

Daha da telaşlanarak bağırdım. “Öyle demek istemedim!” Yüzünün düştüğünü görünce pot kırdığımı fark ettim. “Yani... demek istiyorum ki öyle demiş olabilirim ama öyle demek istememiştim.”

Başını iki yana sallamakla yetindi.

Elimi yine ona uzattım. “Lütfen, Hallia. Beni sözlerimle yargılama.”

“Hıh,” diye homurdandı. “Neyle yargılayayım, peki?”

“Başka bir şeyle.”

“Ne gibi bir şey?”

Aniden bir ilham geldi. Elini tuttum ve onu otların üzerinde peşimden sürükledim. Ayaklarımızı aynı anda yere vurarak birlikte koşmaya başladık. Dereye yaklaşınca sırtımız eğildi, boynumuz uzadı ve kollarımız yere değdi. Su kenarındaki üzerine çiy düşmüş açık yeşil eğrelti otları önümüzde eğildi. Tek vücut olmuş hâlde aynı anda sıçrayıp havada altımızdaki dere gibi akarcasına süzüldük.

Derenin öbür yakasına indiğimizde tamamen geyiğe dönüşmüştük. Salındım ve arka ayaklarım üzerinde şaha kalkarak derin bir nefes alıp burun deliklerimi çayırın zengin kokularıyla ve bir geyik olmanın coşku dolu özgürlüğüyle doldurdum. Hallia ön ayağını benimkine sürttü; ona boynuzumu zarif boynuna sürterek yanıt verdim. Sonra eğrelti otlarının fısıltılarını ve çayırdaki daha pek çok gizli mırıltıyı dinleyerek otların arasında özgürce koşmaya başladık. Dakikalarla değil büyüyle ölçülebilecek bir süre boyunca dans edercesine, seke seke ilerledik.

Sonunda durduğumuzda kestane rengi derilerimiz terden parlıyordu. Tırıs giderek dereye vardık, bir süre dere

kenarındaki filizleri eþeledik ve sonra yavaşça derenin sığ sularına girdik. Derenin içerisinde yukarı doğru yürürken sırtımız doğruldu ve başımız uzadı. Artık toynaklarla değil ayaklarımızla suya basıyorduk ama bir farkla: Benim ayaklarımda bot varken, Hallia'nın ayakları çıplaktı.

Derenin çamurlu kıyısından konuşmadan yukarı çıktık ve dizimize kadar gelen otların arasına daldık. Gölge kontrol büyümün başarısız olduğu kayaya geldiğimizde Hallia bana baktı, dişi geyiğe benzer gözlerinin içi ışıltı ışıltı. "Sana bir şey söylemem gerekiyor, genç atmaca. Önemli bir şey."

Ona baktım; kalbim göğsümde koca bir toynakmış gibi çarpıyordu.

Tam konuşacaktı ki kendini tuttu. "Of, bunu kelimelere dökmek çok zor."

"Anlıyorum, inan bana." Parmağımı usulca kolunda gezdirdim. "Belki sonra."

Duraksadı ve sözü yine aldı. "Hayır, şimdi. Bunu bir süredir söylemek istiyorum. Yaylalarda geçirdiğimiz her gün bunu daha çok hissediyorum."

"Evet?" Duraksadım çünkü güçlkle yutkunabilmiştim. "Nedir o?"

Biraz daha yanaştı. "Bilmeni... Bir şeyi bilmeni istiyorum, genç atmaca."

"Neyi?"

"Ben... hayır, sen--"

Aniden çarpan ağır bir cisim iki ayağımı birden yerden kesti. Otların üzerinde derenin kıyısına kadar yuvarlandım. Başıma ve omuzlarıma –nasıl olduysa– dolanan giysimden kurtulur kurtulmaz bir çamur deryası sıçratarak

ayağa fırladım. Yüzümü buruşturdum, kılıcımın kabzasını kavradım ve hasmıma döndüm.

Fakat hamle yapmak yerine homurdanmakla yetindim. “Hayır, ama. Tam zamanıydı, şimdi.”

Mor ve kırmızı pulları parıldayan genç bir ejderha yanımıza oturmuştu. Az önce uçuğu için hâlâ titreyen derimsi kanatlarını arkasında kapıyordu. Devasa olmasına rağmen sıska bir görünüm sergileyen cüssesi kayanın yanı sıra çayırın da büyük bir kısmını kaplıyordu; bulunduğu beni devirmesinin sebebi de buydu. Hallia’yı benimle aynı kaderi paylaşmaktan ise keskin içgüdüleri kurtarmıştı.

Ejderha uzun, derin bir nefes aldı. Neredeyse benim kadar büyük başı kocaman omuzlarından pişmanlıkla sarkıyordu. Kanatları ve bayrağa benzer mavi kulaklarından biri bile hüznüyle çökmüştü, diğeri ise her zamanki gibi başının yanından düz bir şekilde, tıpkı bir boynuz gibi yana doğru uzanıyordu.

Öfkeli yüz ifademi gören Hallia korumacı bir edayla ejderhanın yanına gitti ve elini yana doğru uzanan kulağının ucuna koydu. “Gwynnia özür diliyor, görmüyor musun? Sana zarar vermek istememişti.”

Ejderha burnunu oynattı ve gırtlaktan, derin bir inilti çıkardı.

Hallia dikkatle ejderhanın üçgen şeklindeki turuncu gözlerine baktı. “Uçmayı daha yeni öğrendi. İnişte hâlâ biraz sakarlık yapabiliyor.”

“Biraz sakarlık mı?!” Burnumdan soluyordum. “Ölüyordum az kalsın!”

Otların üzerinde duran asama gittim ve onu ejderhanın

yüzüne doğru savurdum. “Sarhoş bir dev kadar sakarsın sen. Hayır, daha da sakarsın! O en azından eninde sonunda sızar kalır. Sen ise her geçen gün daha da büyüyor ve sakarlaşıyorsun.”

Gwynnia’nın lav gibi parlayan gözleri hafifçe kısıldı. Göğsünün derinliklerinden giderek artan bir kükreme işitildi. Ejderha birden irkildi ve başını dikti, ilk kez işittiği bu ses onu şaşırtmış gibiydi. Sonra kükreme yavaş yavaş yok olunca sıra sıra dişlerle bezeli kocaman ağzını açtı ve uzun uzun esnedi.

“Daha alev püskürtmeyi bilmediği için şanslısın,” diye uyardı beni Hallia. Ardından hemen “Gerçi onu bir dost üzerinde kullanmayacağından eminim,” diye ekledi. Ejderhanın yana doğru uzayan kulağının kenarını kaşdı. “Kullanır mıydın yoksa, Gwynnia?”

Ejderha yüksek sesle homurdandı. Sonra çayırın diğer ucundan kuyruğunun dikenli ucu görüldü; kuyruk kalktı, büküldü ve hızla yanaşıp Hallia’nın omuzuna bir kelebeğin zarafetiyle kondu. Mor pullar ile mor kumaş birleşmişken kuyruk, Hallia’yı nazikçe sıktı.

Elbisemden çamurları silkelerken öfkeli öfkeli iç geçirdim. “İkinize de uzun süre sinirli kalmak mümkün değil.” Ejderhanın parlak gözlerinden birinin içerisine baktım. “Affet beni, olur mu? Hallia’nın yanından çok uzaklaşmadığını bir anlığına unutmuşum.”

Genç kadın bana döndü ve “Bir anlığına,” dedi usulca, “ben de unutmuşum.”

Üzülerek başımla onayladım. “Senin suçun değil ki bu.”
“Ama öyle.” Dikenli kuyruğun üzerindeki altın sarısı

pulları okşadı. “Ona akşamları çocukluğumda öğrendiğim tüm o şarkıları söyleyince bana bu kadar bağlanacağını tahmin edememiştim.”

“Bu kadar büyüyeceğini de.”

Hallia gülümser gibi oldu. “Sanırım Cairpré’nin ona kadim ejderha irfanından gelen bu kadar ağır bir ad koymasına izin vermemeliydik; adına uygun bir cüsseye kavuşmak için elinden geleni yapıyor.”

“Doğru. Ejderhaların ilk kraliçesinin, tüm ejderha ırkının anasının adını koydu.” Eski söylenceyi hatırlayınca dudağımı kemirdim. “Kendisi ve soyundan gelen herkes ateş püskürebilsin diye koca bir yanardağın tüm lavını hayatı pahasına yutan ejderha.”

Bunu duyan Gwynnia ağzını kocaman açtı ve yine uzun uzun esnedi fakat bu sefer o kadar büyük bir gürültü çıkmıştı ki Hallia ile kulaklarımızı tıkamak zorunda kaldık. Esnemesi sonunda bittiğinde ona bakıp, “Görünen o ki kraliçenin uykusu geldi,” dedim ve umut dolu bir fısıltıyla ekledim. “Biz de sohbetimizi tamamlayabiliriz böylece.”

Hallia huzursuzca kıpırdansa da başıyla onayladı. Henüz ağzını açmamıştı ki yeni bir ses işittik. Yüksek perdeden, matem dolu bir ağıta benzer bu sesi ancak ölümle pençeleşen birisi çıkartıyor olabilirdi. Ya da daha doğrusu, ölümün dahi ödül olabileceği birisi.